

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.714 van 7 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 28 mei 2008.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 25 maart 2004 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.
- 1.2. Op 6 april 2004 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 8 april 2004. Hij werd gehoord op 2 juni 2004.
- 1.3. Op 8 juni 2004 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 25 juni 2004. Hij werd gehoord ten gronde op 7 augustus 2006.

- 1.4. Op 28 september 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 29 september 2006 aangetekend verzonden.

Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde een staatloze Koerd uit Syrië (Ajnabi: ‘vreemdeling’) te zijn en geboren te zijn op 17/04/1968. U bent afkomstig uit het dorp Barzan Kalo en gaf aan aanhanger te zijn van het Yézidi-geloof. U bent gehuwd met Ardash Qasho Mrgan (O.V.5.591.392) en jullie hebben samen één kind. Regelmatig werden jullie lastiggevallen door Arabische moslims. Eind januari/begin februari 2004 zou er een vechtpartij ontstaan zijn met deze moslims waarbij uw vader door een messteek verwond raakte. Eén van de belagers zou zijn neergestoken door uw vader. Na de vechtpartij trok u samen met uw vader, uw echtgenote en uw kind in bij uw zus in Barzan Mezan. Tijdens uw verblijf bij uw zus vernam u dat verschillende Arabieren u en uw vader in het dorp waren komen zoeken. Eveneens werden uw huis en gronden door deze Arabieren in brand gestoken. U zou niet meer terug durven gaan zijn naar uw dorp. U zou op 16 maart 2004 op illegale wijze Syrië verlaten hebben via Turkije en vervolgens vanuit Istanboel in een gesloten vrachtwagen naar België zijn gereisd. U vroeg op 25/03/2004 asiel aan in België. Uw vrouw en kind zouden aanvankelijk in Syrië gebleven zijn en pas in juni 2006 op illegale wijze Syrië verlaten hebben en naar België zijn gereisd, waar uw echtgenote op 20/06/2006 asiel aanvraag. U bracht geen documenten aan ter ondersteuning van uw identiteit, reisweg of asielrelaas.”

2. Ten gronde.

- 2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) juncto het K.B. van 8 oktober 1981, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, betoogt verzoeker dat hij werd toegelaten tot de procedure ten gronde zodat het onbetwistbaar vaststaat dat zijn asielaanvraag ontvankelijk is en de motieven die aanleiding gaven tot zijn vlucht geenszins vreemd zijn aan de Conventie van Genève of zijn aangetast door inconsistenties. Verzoeker is van oordeel dat hij een coherent vluchtverhaal heeft uiteengezet en de Commissaris-generaal ten onrechte heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Hij stelt dat de zogenaamde tegenstrijdigheden en anomalieën in zijn opeenvolgende verklaringen geen essentiële elementen van zijn vluchtverhaal betreffen en hij meent deze te kunnen verklaren door te wijzen op het tijdsverloop van ruim twee jaar tussen de verhoren. Volgens verzoeker is er evenmin sprake van omissies vermits hij onmiddellijk een beschrijving gaf van de gebeurtenissen zodra hiernaar werd gevraagd. Tot slot herhaalt verzoeker dat hij werd vervolgd omdat hij deel uitmaakt van de Koerdische minderheid in Syrië en hij het Yezidi geloof aanhangt. Hij verwijt de Commissaris-generaal te hebben nagelaten deze gebeurtenissen te kaderen in hun precieze context, meer bepaald de Koerdische problematiek in het algemeen en de toestand in het grensgebied tussen Syrië, Turkije en in Irak, waar volgens verzoeker Koerden worden beschouwd als inferieur en als vreemdelingen die staatsgevaarlijk zijn omdat zij een onafhankelijke staat nastreven, in het bijzonder.
- 2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het feit dat een asielaanvraag initieel ontvankelijk werd verklaard, niet wegneemt dat nadien in de gegrondheidsfase, na verder onderzoek, de door de verzoeker aangehaalde feiten opnieuw dienen te worden onderzocht en geapprecieerd door de Commissaris-generaal. Immers, het initieel ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag scheidt noch een vermoeden dat aan de bewijslast werd voldaan, noch een bewijs dat een coherent en een volledig vluchtrelaas vrij van tegenstrijdigheden werd gegeven. Indien de Commissaris-generaal op basis van een verder onderzoek van de door de kandidaat-vluchteling aangebrachte gegevens oordeelt dat deze niet voldoen aan de criteria die werden

vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag, kan de Commissaris-generaal niet anders dan aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling weigeren.

Het is de Raad dan ook niet duidelijk in welk opzicht verzoeker het vertrouwensbeginsel geschonden acht. Dit beginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling door de Commissaris-generaal van de aangehaalde feiten betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties en reeds van bij het eerste interview coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, spontaan op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, hetgeen in casu niet het geval is zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing:

"Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient nu, na uw gehoor ten gronde (TG), te worden besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen. Er dient te worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas door een opeenvolging van tegenstrijdigheden en ongerijmdheden binnen uw verklaringen die u aflegde in de verschillende fases van de asielprocedure.

*Toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd waarom u naar aanleiding van het incident waarbij uw vader verwond raakte er de **politie niet bijhaalde** verklaarde u dat de ouders u onbekend waren en **dat uw schoonbroer u afraadde om dit te melden bij de politie** omdat de ouders toch nooit gevonden zouden worden (gehoorverslag DVZ, p.11). Tijdens uw gehoor in dringend beroep (DB) verklaarde u echter **dat uw schoonbroer de dag na het incident alleen klacht ging indienen bij de politie** (gehoorverslag CGVS, DB, pp.4-5). Tijdens uw gehoor ten gronde verklaarde u dan weer dat u **samen met uw schoonbroer naar de politie klacht ging indienen** (gehoorverslag CGVS, TG, p.5). Toen u werd geconfronteerd met uw verklaringen op DVZ verklaarde u dat uw schoonbroer u aanvankelijk inderdaad afraadde om naar de politie te gaan maar dat jullie vervolgens wel gegaan zijn (gehoorverslag CGVS, TG, p.5). Dit is geen afdoende verklaring, uit het verhoorverslag van DVZ blijkt immers duidelijk dat jullie er de politie niet bij betrokken (gehoorverslag DVZ, p.11).*

*Ook verklaarde u tijdens uw gehoor ten gronde dat **de aanleiding van het gevecht lag in het feit dat er die dag drie Arabieren poogden jullie vee te stelen** waardoor een gevecht ontstond met messen (gehoorverslag CGVS, TG, p.4). Er dient echter te worden opgemerkt dat u op DVZ verklaarde **dat u uw geloof wilde verdedigen en dat zo de ruzie ontstond** die leidde tot een vechtpartij waarbij uw vader werd neergestoken. U repten toen met geen woord*

over het feit dat ze poogden jullie vee te stelen en dat dit de aanleiding van de ruzie was (gehoorverslag DVZ, p.10). Ook tijdens uw gehoor in dringend beroep verwees u naar de beledigingen tegen u en uw geloof als aanleiding voor het gevecht zonder te verwijzen naar het vee (gehoorverslag CGVS, DB, p.4). Toen u tijdens uw gehoor ten gronde werd geconfronteerd met deze ongerijmdheden verklaarde u dat ze de dag van het incident zeiden dat ze jullie vee zouden meenemen en ze jullie religie beledigden (gehoorverslag CGVS, TG, p.5). Dit is een weinig overtuigende verklaring, het is hoe dan ook bevreemdend dat u op DVZ en tijdens uw gehoor in dringend beroep 'vergat' te vermelden dat ze uw vee kwamen stelen terwijl dit ook de aanleiding van het gevecht zou zijn geweest.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen op DVZ dat de Arabische moslims met wie het gevecht ontstond en waarbij uw vader gewond raakte **met twee waren** (gehoorverslag DVZ, p.10). Tijdens uw gehoor in dringend beroep verklaarde u echter dat de belagers **met drie waren en dat twee van de drie messen hadden** (gehoorverslag CGVS, DB, p.4). Tijdens uw gehoor ten gronde verklaarde u dan weer dat **één van de belagers gewapend was met een mes, maar de twee anderen niet**. Toen u werd geconfronteerd met uw verklaringen in dringend beroep bleef u bij uw verklaringen die u aflegde in ten gronde, zonder meer (gehoorverslag CGVS, TG, p.5).

Ook dient nog op een paar ernstige omissies te worden gewezen tussen uw verklaringen op het CGVS en uw verklaringen op DVZ. Zo verklaarde u op het CGVS in dringend beroep dat de Arabieren na het gevecht terugkwamen om jullie gronden en huis in brand te steken (gehoorverslag CGVS, DB, pp.5-6). In het rapport van DVZ staat eveneens dat ze u nog kwamen zoeken na het gevecht, maar repte u met geen woord over het feit dat uw huis en gronden in brand zouden zijn gestoken (gehoorverslag DVZ, p.11). Ook tijdens uw gehoor ten gronde verklaarde u dit niet spontaan. Toen u werd gevraagd of die Arabieren nog op enige andere wijze hebben wraak genomen verklaarde u dat ze ook het vee hebben meegenomen. Toen werd gevraagd of ze dan niets in brand hadden gestoken verklaarde u dat ze ook het huis in brand hebben gestoken (gehoorverslag CGVS, TG, p.6). Toen u werd gevraagd waarom u dit nu pas vertelt en werd opgemerkt dat dit toch belangrijk genoeg is om spontaan te vertellen en dat hierover in het rapport van DVZ ook niets van terug te vinden is, gaf u aan dat ze u dit de eerste keer niet hebben gevraagd en dat u dat daarom niet heeft gezegd (gehoorverslag CGVS, TG, p.6). Dit is geen afdoende verklaring voor de omissie; er mag immers worden verwacht dat u een dergelijk element spontaan aanhaalt zonder dat u letterlijk dient te worden gevraagd of ze misschien ook iets in brand hebben gestoken. Verder verklaarde u ook tijdens uw gehoor ten gronde dat u van uw buur vernam dat ze de persoon zochten die hun broer had neergestoken (gehoorverslag CGVS, TG, p.6). In het rapport van DVZ is echter niets terug te vinden over het feit dat behalve uw vader ook een van de belagers zou zijn neergestoken, noch dat u hierdoor door hen werd gezocht (gehoorverslag DVZ, pp.10-11). Deze ernstige omissies over kernelementen binnen het asielrelaas doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts dient ook nog te worden gewezen op een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang komt. Zo verklaarde u dus tijdens uw gehoor ten gronde dat ook één van de belagers was neergestoken met een mes. U verklaarde zelf **dat uw vader hem had neergestoken**, maar dat ze u hiervoor kwamen zoeken omdat uw vader al een beetje oud is (gehoorverslag CGVS, TG, p.6). Uw echtgenote verklaarde daarentegen **dat u één van de aanvallers had verwond** omdat zij uw vader hadden verwond, ze verklaarde er overigens **zeker van te zijn dat u degene was die één van de aanvallers had verwond** (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.4). Toen ze met uw verklaringen werd geconfronteerd bleef ze bij haar versie, wat geen afdoende verklaring is voor de ernstige tegenstrijdigheid.

Ook verklaarde uw echtgenote **dat er niets werd in brand gestoken** en toen ze werd geconfronteerd met uw verklaringen, namelijk dat de Arabieren ook jullie huis in brand zouden hebben gestoken verklaarde ze van niets te weten (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4). Het is bijzonder bevreemdend dat uw echtgenote hier niet van op de hoogte zou zijn indien dit daadwerkelijk zou zijn gebeurd. Toen uw echtgenote werd gevraagd van wie er werd vernomen dat ze u nog kwamen zoeken nadat jullie bij uw zus waren ingetrokken verklaarde ze **dat ze dit vernam van twee oude vrouwen, (A.) en (B.), en enkel van die twee** (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.5). U verklaarde daarentegen dat tijdens het verblijf bij uw zus jullie twee tot drie keer **werden ingelicht door de burens**, zonder met een woord te reppen over de twee vrouwen. Toen u werd gevraagd wie die burens dan wel waren die jullie kwamen verwittigen, gaf u de naam **(W.)** en verduidelijkte u verder dat hij de eerste keer alleen kwam en de twee andere keren met zijn verloofde (gehoorverslag CGVS, TG, p.6). Toen uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaringen gaf ze aan **dat (W.) niet jullie**

buurman maar wel haar grootvader is en vervolgde ze met te stellen dat ze (W.) niet heeft gezien maar enkel die twee vrouwen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.5). Deze opeenvolging van flagrante tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

U legde geen documenten voor ter staving van uw identiteit of asielrelaas, maar legde ook hierover ongerijmde verklaringen af. Zo verklaarde u op het CGVS dat de smokkelaar het oranje/rode registratiebewijs van u heeft afgenomen (gehoorverslag CGVS, TG, p.4). Tijdens uw gehoor op DVZ had u echter verklaard dat u dit document op advies van de smokkelaar had thuisgelaten (gehoorverslag DVZ, p.5). Toen u werd geconfronteerd met uw verklaringen op DVZ verklaarde u dat u op DVZ hetzelfde heeft gezegd, zonder meer. Ook deze uitleg kan gezien bovenstaande observaties niet overtuigen.

Gezien al het bovenstaande dient te worden besloten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw relaas waardoor u de hoedanigheid van vluchteling dient te worden geweigerd. Ook in hoofde van uw echtgenote werd een weigering tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen gezien zij zich ondanks haar latere vertrek op uw asielmotieven wenste te baseren.”

De Raad constateert dat de vaststellingen van de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en in het verzoekschrift niet worden verklaard of weerlegd zodat verzoeker bezwaarlijk kan volhouden dat hij een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas naar voren heeft gebracht. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, hebben de aangehaalde tegenstrijdigheden geen betrekking op details maar raken deze wel degelijk aan de kern van zijn relaas aangezien zij betrekking hebben op feiten die rechtstreeks verband houden met zijn beweerde vrees voor vervolging en bijgevolg ook aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Het louter minimaliseren van de aangehaalde tegenstrijdigheden is dan ook niet afdoende om deze te ontcrachten. Ook de poging om de tegenstrijdigheden te verklaren door te wijzen op het tijdsverloop van twee jaar tussen de verhoren kan niet overtuigen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat ingrijpende gebeurtenissen en zeker de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst correct, nauwkeurig en gedetailleerd kunnen worden omschreven en dit ongeacht het tijdsverloop, temeer daar ervan kan worden uitgegaan dat dergelijke gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Wat betreft de omissies, doet de stelling in het verzoekschrift dat hij onmiddellijk de gebeurtenissen heeft beschreven zodra hem hiernaar werd gevraagd geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik melding maakte van de brandstichting in zijn woning, noch van het feit dat tijdens het gevecht één van zijn belagers zou zijn neergestoken. Deze feiten behoren tot de essentie van verzoekers vluchtrelaas zodat het onaanvaardbaar is dat hij deze elementen niet spontaan heeft vermeld bij de aanvang van de asielprocedure.

- 2.5. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij behoort tot een etnische en religieuze minderheid, merkt de Raad op dat een algemene verwijzing naar de toestand van een bepaalde minderheid in het land van herkomst op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoon. De vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

In dit verband kan nog worden opgemerkt dat de Raad geen weet heeft dat de Koerdische bevolkingsgroep in Syrië louter op grond van haar etnische afkomst zou worden vervolgd. Verder heeft de Raad geen kennis over mogelijke religieuze vervolging van Yezidi's en verzoeker toont dit evenmin aan. Hij beperkt zich louter tot een aantal blote beweringen omtrent de situatie van de Koerden in het algemeen en Yezidi's in het bijzonder, doch hij laat na deze beweringen met concrete en objectieve informatie te ondersteunen. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat één en ander makkelijk kan worden nagetrokken door de diensten van de Commissaris-generaal,

wijst de Raad erop dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker is om zijn relaas aannemelijk te maken en het niet de taak is van de Commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.6. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker geen subsidiaire bescherming vraagt en in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 april 2009 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

M.-C. GOETHALS.